UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

R.D. Iacobi Marchantii Vitis Florigera

Marchantius, Jacobus

Coloniae Agrippinae, 1661

8. Pro funere alicuius Sacerdotis aut Pastoris.

urn:nbn:de:hbz:466:1-56381

Visual Library

di, quibus ita implicatur homo, vt ſeſe extricare non valeat? Sicut qui in luto paluſtri ambulat, ſi vnum pedem extrahat, altero tamen rurſus infigitur, & ita profunde, vt ſe non valeat eruere: ſic ſæpè homini contingit in hoc ſæculo, vt dum vnam euitare occaſionem nititur, in alteram incidat & cogatur dicere: *Infixus ſum in limo profundi.* Qui ergò ab omnibus his implicamentis & peccandi occaſionibus per mortem fœlicem eripitur, meritò poteſt dicere: *Eduxi me de lacu miſeria, & de luto facis.* An non de hoc luto educi exoptat Apoſtolus, dum exclamabat: *infelix ego homo, quis me liberabit de corpore mortis huius* &c. *Video aliam legem in membris meis, captiuantem me in lege peccati.* Ecce lutum fæcis, ex quo vix ſe extricare poterat Apoſtolus.

Pſal. 68. *Pſal. 88.* *Rom. 7.*

Felix igitur, qui dicere poterat de Domino: *Eduxit me de luto facis. Statuit ſupra petram pedes meos, & direxit greſſus meos.* Quænam verò eſt illa petra, ſuper cuius ſoliditate debent figi pedes egredientium de huius ſæculi luto? Dicamus cum Apoſtolo, *Petra eſt Chriſtus.* Ipſe eſt qui firmat & dirigit greſſus animæ, parantis ſe ad egreſſum ex hoc lacu miſericordiæ. Pedes animæ ſunt eius affectus, illi ponendi ſunt in petra, in Chriſto & vulneribus eius collocandi: ibi tuti erunt, & rectè procedent. Imò pedes iſti lauandi ſunt in riuis oleiſ, qui de hac Petra promanant, de qua olim dicebat Iob: *Quis mihi det, vt ſim iuxta menſes priſtinos: quando petra fundebat mihi riuos olei, & lauabam pedes meos butyro?* Vnctio & pinguedo ſpiritualis defluit de petra iſta myſtica, tum ad lauandum affectus animæ, tum ad eos confortandos, tum ad eos dirigendos in viam pacis & æternitatis in egreſſu ex hac vita. Ideò ergo felicem dicimus eum, qui dicere poteſt: *Statuit ſupra petram pedes meos, & direxit greſſus meos.* Feliciſſimus autem eſt, qui adijcere poteſt & illud: *Immiſit in os meum canticum nouum, carmen Deo noſtro.*

Pſal. 39. *1. Cor 10.* *Pedes animæ ſũt eius affectus.* *Iob. 29.*

Quod eſt illud canticum nouum, & carmen Deo? Vtique canticum eſt æternitatis beatæ; quod ſemper recens eſt, ſemper nouum, ſemper ita delectans & iucundum, quaſi primum inchoaretur. Nunquam etenim inueteraſcit, nunquam faſtidium parit, nunquam deficit, aut minus ſapit per æterna ſæcula repetitum: *Beati qui habitant in domo tua Domine, in ſæcula ſæculorum laudabunt te:* cantico vtique illo nouo, & carmine altiſono, quod præconium æternum faciet reſonare Deo noſtro, poſt lamenta pœnitentiæ in hoc ſæculo.

Pſal. 83.

Applicatio.

CONcludo, & rurſus dico, nos non vanam ſpem concipere, de hoc noſtro Conſacerdote defuncto. Speramus vtique, quandoquidem diuinas laudes deuota mente, & attentione frequentauit & decantauit in hac Eccleſia & Congregatione, quod nunc canticum nouum concinat in monte Sion & Eccleſia triumphante, in ſequela Agni. Dirupit Dominus vincula eius per mortem, nunc perfectius poterit ſacrificare Domino hoſtiam laudis, hoſtiam iubilationis, & holocauſtum amoris, *in atriis domus Domini, in medio tui Ieruſalem.* Quidni hoc ſperemus, quandoquidem & de eo dicere illud poſſimus, quod in hoc ipſo Pſalmo ſequitur: *Beatus vir, cuius eſt nomen Domini ſpes eius, & non reſpexit in vanitates & inſanias falſas?* Profectò in nomine Domini, in quo ſolo eſt ſalus, iugiter ſperauit, ſiue in vita, ſiue in morbi acrimonia, ſiue in mortis agonia: in illum animi totum fixit intuitum, qui poterat ſtatuere ſupra petram pedes ſuos, & dirigere greſſus ſuos in hoc extremo itinere, quod non eſt ſine periculis & diſcrimine. Atque etiam non reſpexit in vanitates & inſanias falſas huius ſæculi, quoad vixit. In adoleſcentia & iuuentute litteris diligentem operam nauauit, ac poſtmodum Sacerdotio initiatus pietatem profeſſioni & ſtatui ſuo correſpondentem adamauit, & publicè priuatimq́ue exhibuit. Non ſecutus eſt diſſolutorum hominum ſocietates, non ſympoſia, aut pocula, non ſuperbiam, aut vanitates, non pecuniam ſectatus eſt & opes: ſed modeſtus, humilis, ſobrius, caſtusq́ue fuit & pius.

In funere D. Iacobi Guyo pii Sacerdotis.

Memor officij ſui & ordinis, ſecernebat ſe à frequentia hominum, & in conclauis ſui ſolitudine, vel orationi incumbebat, vel lectioni: illum vel audiens, vel alloquens, qui ducit in ſolitudinem, & ibi lactat, & loquitur pacem & ſuper eos, qui conuertuntur ad cor. Proptorea igitur beatum eum pronunciamus, & ſperamus, quod de lacu miſeriæ eductum Dominus noua corona vltra Sacerdotij coronam coronarit, quodq́ue immiſerit in os eius canticum nouum, & carmen æternum &c.

Ego dixi, Dii eſtis, Filii Excelſi omnes, &c.
Pſalm. 81.

LECT. 8.

NIhil frequentiùs vident homines, nihil interim citiùs obliuiſci videntur, quam mortem. Illius tamen memoria deberet profundè imprimi mortalium omnium animis, ſed maximè Sacerdotium. Etenim propterea ipſi nigris veſtiri iubentur, vt quaſi veſtem lugubrem continuò circumferentes, meminerint tenebroſi temporis. Ideò quoque quotidie ſingulas perſoluentes Horas, concludunt per illum verſiculum: *Fidelium animæ per miſericordiam Dei requieſcant in pace*, vt ſicut mortuorum, ſic & mortis ſuæ nunquam memoriam deponant. Sed & in ſacrificio Miſſæ rememorant iugiter ſupremi Sacerdotis Chriſti mortem, vt illi tandem commoriantur. Denique pellibus mortuis adornati procedunt in Eccleſijs Canonici, tanquam filij Adæ, vt mortis non ſint immemores; omnesq́ue Sacerdotes bireto vtuntur quadrato, non ſolùm ad ſignificandum quatuor partes crucis; ſed etiam ad refricandam quatuor nouiſſimorum memoriam.

Profunere alicuius Sacerdotis aut Paſtoris.

Huiuſce rei etiam moneri videntur ſpecialiter à

Pſ. 81. Domino per Pſalmographum: *Ego dixi Dij eſtis, & filij Excelſi omnes. Vos autem ſicut homines moriemini, & ſicut vnus de Principibus cadetis.* Quid aliud ſignificat illud, *Dixi, Dij eſtis,* niſi poteſtatem & dignitatem ſacerdotij: Quaſi dicat: Vos vices meas obitis, diurnamque poteſtatem participatis, extendentem ſe ſuper cœlum, ſuper infernum, ſuper elementa, ſuper panem & vinum, denique & ſuper homines, quos tanquam Dij iudicatis. Quid rurſus ſignificet illud: *Vos filij Excelſi omnes,* niſi iterum eiuſdem ſacerdotij præeminentiam & prærogatiuam? Sunt etenim Sacerdotes filij Excelſi, ſiue filij Altiſſimi, & quidem velut primogeniti, cæteris præpoſiti, vt eorum curam gerant, ſpecialiter electi & dilecti. Vnde de vnoquoque illorum illud verificari poteſt, quod de Ruben olim dictum fuit:

Gen. 49. *Primogenitus meus; prior in donis, maior in imperio.*

Quomodo Sacerdotes Dii dicantur. — *Et filii Excelſi.* — *Sũt quaſi Primogeniti.*

In huius rei figuram in lege naturæ Sacerdotium annexum erat Primogenituræ, veſteque ſpeciali & Sacerdotali donabantur Primogeniti, ſpecialiter à Patre benedicti, vt alios benedicerent, atque inter eos honorem acciperent ac dominium, hæreditatemque primariam. (Gen. 27.) *Eſto Dominus fratrum tuorum, incuruentur ante te filii matris tuæ. Qui tibi benedixerit, ſit benedictus.* Hoc dicebat Iſaac benedicens Iacob, ad quem ius primogenituræ tranſlatum erat. Hæc dico in figura contingebant antiquis, & antiquum ſacerdotium exornabant: eadem autem priuilegia ſacerdotio, Sacerdotibuſque nouæ legis multò excellentius conueniunt, quia verè ipſi ſunt filij Altiſſimi, & filij primogeniti inſtar Angelorum, munus obeuntes eorum.

Sed nunquid hi Tituli eos in ſuperbiam erigere, animoſque eorum tumidos reddere valent? Immò magis eos debent humiliare. Sequitur enim è veſtigio: (Pſal. 81.) *Vos autem ſicut homines moriemini.* Quod perinde eſt, ac ſi diceretur, Non obſtante tanto fauore, tanta dignitate & poteſtate, mors à vobis ſubeunda eſt. Illi obnoxij eſtis ſicut homines quilibet, ſicut filij hominum imbecilles, non minus quam viliſſimus quilibet de plebe. Vobis equidem & illud æquè ac alijs convenit: (Pſ. 143.) *Quid eſt homo, quia innotuiſti ei, aut filius hominis, quia reputas eum? Homo vanitati ſimilis factus eſt, dies eius ſicut vmbra prætereunt.* Nonnulli ſic legunt: *Quid eſt Enos?* Hoc eſt, homo miſer, infirmus, fragilis, circumdatus ærumnis. Sicut de cæteris Mortalibus, ſic & de Sacerdotibus hoc verum eſt. Nam & de illis verum eſt, quod hic dicitur: *Sicut homines moriemini,* ſiue, vt altera lectio habet: *Sicut Adam moriemini.* Vos filij eius eſtis, ſicque eius legi, eiuſque graui iugo ſubditi, ad eius ſudores & ærumnas condemnati, in eius exilio conſortes effecti, pellibus mortuis ſicut ipſe veſtiti, fami, ſiti, frigori, calori, infirmitati & ægritudini obnoxij, ac tandem morti, tumuloque & putredini. Nec ſacerdotalis vnctio, nec poteſtas ſupra cœlum, aut infernum, nec alios iudicandi auctoritas, vos à morte ac fœtore ſepulchri poterit liberare. Nolite igitur ſuperbire, aut alta ſapere, ſed humilibus conſentire, nec tam verticem coronatum, quam pedes veſtros luteos reſpicite.

Hoc eſt decretum immobile: *Sicut homines moriemini.* Ideò vigilandum, & nullatenus indormiendum, quia ſtrictior à vobis repetenda eſt ratio, quam ab alijs. In bilance appendendi eſtis, & quidem in pondere Sanctuarij. Videndum interim, ne de vobis illud verificari poſſit: *Inventus es minus habens.* (Dan. 5.) O quam indignum, ſi cum Eſau dicere vos tunc oporteat: *En morior, quid mihi proderunt primogenita mea?* (Gen. 25.) Non proderunt: immò multum oberunt, ſi minus (quam vocatio & profeſſio eorum, qui à Deo ſelecti & coronati ſunt, requirit) repenatur in vobis, dum de extrema agitur hora & ſententia. Nec enim pauca tunc requirenda ſunt. Omnia oneri erunt, quæ antea honori. Caſula & Dalmatica cum honore antea præfulgens, tunc grauis erit, & fors caliginoſa, quando de ea in ſacroſanctis Myſterijs geſtata, rationem reddere neceſſe erit, Calix & Breuiarium, Stola & Manipulus, de quibus ornari viſum eſt ad tempus, tunc obſcura apparebunt, ſi non cum ea qua decet pietate & puritate his vſi fuerimus. Vnicuique ergò illud alta mente conſiderandum, dum tempus eſt. (Abac. 2.) *Stabo ſuper cuſtodiam meam, & figam gradum ſuper munitionem meam, & videbo quid reſponſurus ſim ad arguentem me.* Verè plura arguenda erunt, quam exiſtimamus, quia oculus Iudicis perſpicax eſt, & poſtmodum vindex.

Strictior à Sacerdotibus ratio exigetur.

Quapropter vnumquemque è Chriſtianis, ſed maximè è Sacerdotibus, monere poſſumus his verbis: (Eccli. 17.) *Cogneſce iuſtitias & iudicia Dei, & ſta in ſorte propoſitionis & orationis Altiſſimi Dei. In partes vade ſæculi ſancti, cum viuis & dantibus confeſſionem Deo. Non demoreris in errore impiorum, ante mortem confitere. A mortuo quaſi nihil perit confeſſio. Confiteberis viuens, viuus & ſanus confiteberis, & laudabis Deum & gloriaberis in miſerationibus illius.* Hoc quidem omnes concernit tam coniugatos, quam virgines, aut viduas; ſed maximè Sacerdotes. Quia idem eſt, ac ſi vnicuique dicatur: Conſtanter perſeuera in ſorte ac vocatione tua. Ora Altiſſimum, vt dignè illa vitam componas, & te ſemper ipſe feliciter ſuperno auxilio dirigat. Sic eius ope enitere, vt pars ſæculi ſancti, hoc eſt, gloria cœleſtis, in ſortem tibi obtingat. Magna tibi fœlicitas, ſi cum viuis, cum Beatis, tam hominibus, quam Angelis, poſſis confiteri & collaudare, Deum æterno in cœlis præconio, & ſub Sole inchoatam hic laudem complere ſupra Solem in perenni Deitatis ſolio.

Hoc poſtremò dicendum nobis reſtat, quod & Sacerdotes, vtpote in ſublimi conſtitutos concernit: *Sicut vnus de Principibus cadetis.* Qui ſtare ſe putat, videat ne cadat. Sicut vnus de Principibus, hoc eſt, ſicut vnus de Angelis & ſupernis illis ſpiritibus, qui Principatum primitùs obtinuerunt, &

deturbati ſunt in exterminium æternum) cadit ille, qui de Clero & Sacerdotio malè moritur, maiorique eſt ſupplicio afficiendus. Propterea monebat Sacerdotes S. Bernardus his verbis: *Cœleſte tenes officium, Angelus Domini exercituum es, tanquam Angelus aut eligeris, aut reprobaris. Inventa in Angelo pravitas, & diſtrictius iudicetur neceſſe eſt, & inexorabilius quam humana.* Hæc ille.

Certè de Sacerdotibus verum eſt, quod ſi purgatorijs addicantur flammis, fore acriter purgandos, vt nulla in eis ſit ſcoria, quia illis tunc illud conveniet: *Purgabit filios Levi, & colabit eos quaſi aurum, & quaſi argentum, & erunt offerentes ſacrificia in iuſtitia.* Nullam nimirum in eis Dominus patietur vel labeculam inexaminatam, vt puriſſimi ab omni ſorde, & fulgidiſſimi, poſſint offerre dignè ſacrificium laudis & holocauſtum æternitatis. *Mal. 3.*

Applicatio. CONcludo & dico: Is, cuius nunc exequias celebramus, & cui iuſta perſoluimus, computatus fuit per characterem Sacerdotij inter Filios Excelſi, inter Filios Dei; nunc ſicut homo mortuus eſt poſt longam ægritudinem, quia & adſcriptus erat inter filios hominum, inter filios Adæ. Speramus autem eum prolixitate ægritudinis, tanquam acrimonia ignis, perfectè ita purgatum eſſe & expiatum, vt piacularibus poſt mortem flammis non indiguerit. Cognouit, quamdiu vitam duxit, iuſtitias & iudicia Dei, illisque ſeſe piè & humiliter ſubmiſit; ſtetit in ſorte vocationis ſuæ ſacerdotalis conſtanter & perſeueranter, vitam ducens Sacerdotio congruam, dans Deo laudem per bonum exemplum, per Officij diuini impigram perſolutionem, per ſalutis animarum & diuinæ gloriæ zelum: quidni igitur piè exiſtimemus, eum iam partem ſæculi ſancti aſſecutum, & cum viuis ac dantibus confeſſionem Deo, hoc eſt, cum Angelis & Beatis, conſummare laudem in hoc ſæculo inchoatam? Hoc certè ei intimis animi votis exoptamus, & ad hunc effectum Tibi, Domine, ipſum obnixiſſimè per oblatum ſacrificium ac pia ſuffragia commendamus, vt quicquid moram inijcere ei poſſet, & à gloria retardare, quantocyus tua miſericordia amovere digneris. Et quia humanam agnoſcimus fragilitatem, etiam in Sacerdotibus, varijs negligentijs obnoxiam, Tibi pro illo decantamus: *Non intres in iudicium cum ſeruo tuo, Domine, quia nullus apud te iuſtificabitur homo, niſi omnium per te peccatorum ei tribuatur remiſſio. Non ergò eum tua iudicialis ſententia premat, quem tibi vera ſupplicatio Chriſtianæ Fidei commendat; ſed gratia tua illi ſuccurrente, mereatur evadere iudicium vltionis, qui dum vineret, inſignitus eſt ſignaculo S. Trinitatis.* Vtique hoc ſignaculo inſignitus eſt in Baptiſmo, in Confirmatione, in Sacerdotio & Ordinatione, triplici charactere, quaſi triplici æterni tui Sacerdotij participatione: effice igitur, vt triplex ille character, quo ſibi conſecratus eſt & conſignatus, non cedat ei in opprobrium & confuſionem in pœnis, ſed in ſpecialem ei cedat gloriam in cœlis, coram animabus & ſpiritibus beatis, vt & ab ipſo in ſæcula ſæculorum collauderis, &c.

Lect. 9.

Siccine ſeparat amara mors?
1. Reg. 15.

In funere cuiuſdam amici ſubita morte in itinere per impios milites occiſi. IN hoc conſeſſu funebri amicorum dolentium & lugentium ob ſubitam & violentam mortem Viri Honorabilis N. illud mihi occurrit proponendum: *Siccine ſeparat amara mors?* Vt autem propoſitionis huius & horum verborum emphaſis percipiatur, obſervandum & ponderandum primo hoc Epithetum Mortis, *AMARA.* Quod quidem propriiſſimè ei convenit, quia mors amarorum eſt amariſſimum, ſicut *horribilium horribiliſſimum* eam Philoſophus nuncupauit. Quare amarorum amariſſimum, niſi quia omnes miſerias & calamitates huius ſæculi acerbiſſimas exſuperat: *Mors quare amara.* Nempe priuat hominem omnibus huius vitæ rebus amabilibus, & vita ipſa, quæ maximè cenſetur bonum amabile inter omnes. Hinc fit, vt ſola eius memoria tantum incutiat horrorem, tantamque generet amaritudinem, vt dixerit Eccleſiaſticus: *O mors, quam amara eſt memoria tua homini habenti pacem in ſubſtantia ſua!* Quinimò ita Chriſto fuit mortis amara memoria, vt tradat Egeſippus, hortum, in quo eum mortis horror invaſit, cum ſudore ſanguineo, produxiſſe flores, quibus circumſcriptum erat: *O mors, quàm amara eſt memoria tua!* *Eccli. 41.*

Mors eſt ſeparatio animæ à corpore. Ponderandum ſecundò ex illis verbis, *Siccine ſeparat*, quod mors nonniſi ſeparatio eſt animæ à corpore: ſed valdè violenta, quia inter illa ſtrictiſſima eſt colligatio, & intima vnio. Si namque arboris à terra & radice non poteſt non eſſe acerba divulſio, quia tenaciſſimè natura hæc colligauit: quam acerbam dicemus divulſionem corporis ab anima ſeſe viuificante, cùm eam longè ſtrictiùs & longè intimiùs Deus & natura coniunxerit? Quod ſi hoc verum eſſe agnoſcitur in omni genere mortis, eam nimirum ſeparationem & divulſionem acri cum dolore & amaritudine fieri: maximè verum eſſe fatendum eſt in illa morte, quæ naturalis non eſt, ſed violenta dici ſolet, quia ab extrinſeco illata.

Amara mors hominem à multis ſeparat. In hoc ergò cœtu funebri ob amicum nobis violente abreptum funeſto & crudeli improborum ictu, meritò cum gemitu dicere poſſumus: *Siccine ſeparat amara mors!* Quaſi diceremus.

1. Itane oportuit vxorem, ſine extremo coniugali alloquio, à marito divelli citiſſimè & acerbiſſimè, poſt coniugium amabile annorum ſupra viginti! O mors! ô divortium lamentabile! ô vulnus intolerabile! *Siccine ſeparat amara mors?*

2. Itane oportuit proles à parente ſeparari ſubitò, vt nec ſpatium eis indulgeretur paternam implorandi benedictionem ſaltem in extremis; nec monitum aliquod ſalutis percipiendi ex ore abeuntis;